

MEDALION

GEORGE CEAUȘU

Născut la 22 august 1954, în orașul Hîrșova, judeului Constanța. Studii gimnaziale și liceale în Hîrșova și Constanța. Absolvent al Facultății de matematică (secția informatică) a Universității „Al. I. Cuza” din Iași. La ora actuală, informatician în cadrul Oficiului de calcul de la Trustul de construcții Iași.

La concursurile de proză organizate cu prilejul consfătuirilor naționale de anticipație a obținut diverse premii: premiul II pentru povestire (Infinitul și tristețea, ulterior, Infinitipathia), la Oradea (1979); premiul III pentru nuvela Exsperia, trimiteți o inimă și premiul de originalitate (povestirea Regele alb, regina neagră, în colaborare cu Emilia Done), la Timișoara (1980); premiul I la povestire, împreună cu Marina Nicolaev (Elegie pentru o epavă cibernetică) și premiul pentru scenariu, cu Ultima povestire despre marțieni, la Iași (1981); premiul revistei Transilvania, pentru povestirea Cînd zeli plîng... (în colaborare cu Dan Merișca), la Sibiu (1982); premiul I, pentru nuvelele Steaguri sub zid și Atacul gondronilor, la București (1983). La concursurile de proză scurtă Helion a obținut premiul II, în 1981 (pentru povestirea Lupte înverșunate la muzeul de istorie) și premiul III, în 1982, (pentru Parabola redundanței și Cel hăituit), iar la concursul „Avertisment pentru liniștea planetei”, în 1982, premiul II al Scînteii tineretului, cu nuvela Ochiul de sticlă.

A publicat povestiri și articole în revistele studențești din Iași și Timișoara (Dialog, Opinia studențească. Forum studențesc), apoi în Analele științifice ale Universității „Al. I. Cuza”, Iași, Ateneu, Cronica, Magazin, Suplimentul „Convorbirilor literare”, Suplimentul literar-artistic al „Scînteii tineretului”, Știință și tehnică, Vatra și în fanzinele Fantastic

Magazin, Helion, Holograma. A fost inclus în antologia Alpha (o antologie a literaturii de anticipație românești), *Scrisul românesc*, 1983. A depus, în 1982, la Editura Albatros volumul *de povestiri și nuvele* Oameni cu creiere transparente, iar în 1983, la Editura Junimea, romanul Xilecșii.

Prozele lui George Ceaușu se caracterizează printr-un umanism profund. Scriitorul construiește ipoteze palpitate pentru a pune să se miște personaje cam ca noi. Sînt oameni care fac mofturi, vor ce nu se poate, nu înțeleg ce trebuie înțeles, produc dezordini. Se afirmă, se susțin: sînt personaje și se poartă ca niște personaje. Nu suportă cumințenia. Cîteodată seamăni cu George Ceaușu cînd se supără, dar asta-i altceva.

Un text de George Ceaușu înseamnă o mulțime de linii orizontale și ondulate peste niște nefericite cuvinte înlocuite cu altele, la rîndul lor aflate și înlocuite. Nu-i place să continue o povestire întreruptă, dar le revizuieste atît de des pe cele terminate încît nu mai rămîne din prima variantă decît ideea. Care, desigur, este uluitor de interesantă și nepublicabilă (pentru că presupune o tratare prea lungă). Se mai spune că lucrează la mai multe cărți. Cînd primesc de la el vreo scrisoare în care-i vorba despre works în progress. scrisoarea este foarte-foarte lungă. Orice abordare istorică a SF-ului românesc trebuie să țină seama de aceste lucrări pentru că, atunci cînd se va găsi cineva care să-i publice toate povestirile și nuvelele, ceva se va schimba prin locurile esențiale.

(Doru Pruteanu)

STEAGURI SUB ZID

GEORGE CEAUȘU

*PREMIUL I (NUVELĂ) LA CONCURSUL ANUAL DE CREAȚIE
LITERAR-ARTISTICĂ DE ANTICIPAȚIE, BUCUREȘTI 1983*

1. El spune: zid, și zidul se ridică din adânc, ca o epavă cosmică.

Spune: **steag** și vede **steagul** închegându-se. Cuvântul e o matrice sonoră.

Cînd spune: robot – nu se întîmplă nimic. Dar ar fi vrut să fie un robot.

Ar fi lucrat ore, zile în șir fără să audă acompaniamentul, desigur, neplăcut al dinților scrîșniți. Cu mișcări egale, precise. Văzînd în nisip vreun cablu al acelei mașinării, nu s-ar fi ferit de mușcătura lui: adio, șarpe al îndoiieli.

Se-ntreba uneori dacă tatăl nu era, totuși, un robot. De treizeci de ani se tot întreba. Ar fi fost un robot destul de izbutit dacă n-ar fi trebuit să fie mai înainte de toate chiar tatăl lui.

Presimțea acum că zidul avea să cadă. Privea monolitul negru și își imagina viermii ce îl rodeau pe dinăuntru, ca pe un măr stricat.

În fața zidului, **steagul**. Nu era o bucată de pînză. Popoarele din vechime avuseseră ca steaguri capete de animale, totemuri. **Steagul** lor era un om în mărime naturală. Un astronaut. De fapt, un posibil steag al omenirii. Pe oricare planetă.

Un corp uman, un android cu funcțiile încetinite la minimum și protejat de un scafandru cosmic. Îngropat pînă la genunchi în fața zidului.

Zidul e încă în picioare. Tatăl stă în umbra lui.

Dar după o clipă, nisipul îi acoperă vizoarele. I se scurge pe umeri, pe piept. Partea centrală a zidului a căzut. A rămas din ea doar o convexitate ce se aplatizează văzînd cu ochii.

Fiul se trîntește cu fața la pămînt și, zdrobite, trupurile uscate de insecte scrîșnesc – literele ciudate ale unui alfabet sonor.

O mîna i se așează pe umăr. Rotația înceată a corpului. E așezat cu ceafa în nisip și zorile sclipesc undeva, departe.

— Vii?

Nu e nevoie să mai privească spre zid. E sigur că tatăl a bornat conturul părții căzute.

— Nu, tată, nu.

Tatăl se îndepărtează; fiul îl strigă, ridicîndu-se în capul oaselor.

— Și cînd mai dormi?

Și tatăl știe că trebuie să doarmă ziua, cînd nu pot nici emite, nici recepționa. Dar ridică din umeri.

— Trebuie terminat pînă la noapte.

— Zidul?

— Fără el, rostul nostru aici...

— De ce nu folosim roboții la construcția lui?

— N-ai înțeles? În amestecul ăsta de unde ei pot să devină primejdioși. Au fier în ei. Mult fier.

— Dar tu din ce ești? izbucnește fiul atunci. Hemoglobina ta nu conține fier?

Celălalt nu-i răspunde.

— Și tu ești din fier, a murmurat fiul, și o lumină i-a sclipit în minte. Ești un robot, sîngele tău a ruginit deja.

Tatăl începe să lucreze fără să-l mai ia în seamă. Așa lucrează, roboții: dacă nu au de lucru, devin agresivi. Ar munci cu plăcile dezlipite, cu membranele sfîșiate, cu conductorii smulși din locașuri pînă la totala epuizare.

Refacerea zidului le luase mai mult de o zi. (Nu o zi terestră. O zi a acelei planete de nisip.) Spre seară îl terminaseră. Numai ei doi. Fiul rămăsese cu mîinile încleștate pe manșele S.W-ului, huruitul lui îi răsuna încă în creier, deși cuvele prinse la capătul unor lungi brațe articulate odihneau în nisip. Oboseala îl învăluia protector. Coborîse din șa, căzuse frînt și, în umbra zidului, adormise aproape instantaneu.

2. Fără să înțeleagă de ce, se trezise. Nici un fir de nisip nu se mai mișca în aer, de parcă totul ar fi înghețat la zero absolut. Seară. Frig. Pe întreaga planetă nu exista decît un trup cald. (El și tatăl erau ființe reci. Înghețaseră de mult).

— Unde pleci?

— Tată, spune și tu ceva, dar fără să întreb și să ordon.

Nava e la doi kilometri de zid, cu etajul inferior pe jumătate îngropat în nisip. Un culoar, o ușă de seif. Fiul formează un cifru și ușa culisează lent. O cameră strîmtă. Într-un cuier e atîrnată o pelerină care încă mai păstrează forma unui trup. În pat stă întinsă o femeie. Prin intermediul cifrului s-a declanșat și mecanismul de revitalizare din stadiul anabiotic. Femeia

deschide ochii și bărbatul se roagă în gînd să nu audă decît cuvintele știute:

— Te-am așteptat.

Există, totuși, o magie a gesturilor căreia nu-i poate rezista, un program implantat în sîngele lui. Femeia e pe jumătate goală și mișcările îi sînt decupate dintr-un spațiu în care rotunjimile și albul se îmbină în mod miraculos.

— De ce nu te dezbraci?

Începea să-și desferece, ajutat de ea, scafandrul cosmic și își dădea seama că, încetul cu încetul, gesturile i se lichefiau. O îmbrățișa, gîndindu-se că ar fi putut-o ruga să-și schimbe mereu chipul, trăgîndu-și pe față o altă mască plastică la fiecare nouă întîlnire. Cel mai adesea ar fi ales un chip fără vreo în crustație: o pînză decolorată – orice contur l-ar fi făcut să alunece pe urmele unei frumuseți care l-ar fi atras cu forța unei predestinări. Pentru că era orbit de un trup. La urmă, nu-i rămînea decît să iasă, proptindu-și umărul în ușa metalică, apoi să o închidă din nou; gazul anabiotic inunda iarăși încăperea aceea. Trupul neadormit nu putea fi înșelat decît cu o moarte aparentă după ce i se oferise pentru un timp limitat.

Numai zidul i se oferă condamnatului pentru totdeauna.

3. Zidul e înalt și masiv. Din spațiu s-ar vedea o urmă cum ar fi cea lăsată de dinții unui mastodont în nisipul planetei. Nisip amestecat cu rămășițe de trupuri: picioare răsucite, clești, cruste sparte, elitre. Trupuri moarte, uscate sub arșiță. Resturile unei faune metalice supunîndu-se condiției dezagregării. Transformîndu-se în nisip. Nisipul nu este cel pe care-l știa din copilărie (copilărie artificială, își spunea mereu fiul; trucată – o vedea în amintire ca pe o proteză a vieții lui, chiar dacă nu înceta să presupună că și-o petrecuse pe Pămînt), nu e nisipul silicios al plajelor terestre. E de culoare neagră. Nisip magnetic.

Tatăl stă undeva, lîngă zid, și, dacă nu se întîmplă să repare un aparat, o mașină,

o piesă, îl privește atent, ca pe un mecanism cu o fiabilitate extrem de redusă. Slăbește o clipă fixația. Deasupra zidului se ridică unul din sori urmat, la scurt timp, de cel de-al doilea. Dar e în stare să-l privească pînă cînd aștrii or să coboare spre apus și umbra zidului îi va îngropa – tată și fiu; pînă cînd noaptea are să-i găsească în această improvizată cutie de conserve, ca doi pești degerați. Sub ochii impasibili ai steagului alb.

Zidul se întinde pe tot orizontul, peste nisip, peste resturile faunei metalice. În cîteva rînduri, fiul a pornit-o de-a lungul lui, dar n-a reușit să-i găsească niciodată capătul. Și totuși, zidul nu e decît o antenă mobilă. Pentru că se rotește odată cu planeta, pentru că este singura denivelare pe suprafața ei măcinată de vînturi, dar, mai ales, pentru că este magnetic, la fel ca nisipul și sedimentele care au fost cîndva trupuri colcăitoare de insecte.

Căci noaptea, ca la un semn, insectele se trezesc. Nisipul tresare, crescînd ca un val. Deșertul se însufletește brusc. Și parcă firele de nisip se angrenează în antene, elitre, clești. Scorpionii își ridică clești și fălcile din nisip. Păianjeni uriași își încep raidul de noapte; își trasează traiectoria și apoi se mișcă pe liniile de forță create. Auzi cum greierii își scîrțîie cîntecul în aerul electrizat, de parcă și-ar plimba un fierăstrău peste trup. Lăcustele se ridică pe picioarele subțiri și otolitele magnetice se răsfiră în capetele lor, fișîind, ajutîndu-le să-și mențină echilibrul atunci cînd își execută numărul acrobatic. Dar cele mai multe scurmă în nisipul care mișună de insecte! Noi și noi insecte. Pînă departe, nisipul este o mlaștină însuflețită.

Cîte un scorpion se apropie de ei și în căpățîna-i triunghiulară se învîrt, cu zecile, fosforescențe azotice. Se tîrăște prin nisipul care a devenit luminescent; unda magnetică prinde inflexiuni neașteptate: suprasaturată de argonul din aer, atmosfera o preia, amplificînd-o. Insectele încing în preajma lor dansuri amețitoare, dar fiul și tatăl nu se feresc. Niciodată biocîmpurile lor n-au interacționat cu cele ale insectelor. Poate ele se tem. Oricum, se feresc de ei. În juru-le rămîne doar un disc neted ale cărui margini, deși continuu roase de mandibule, n-au fost vreodată depășite. Cînd fac un pas, discul alunecă pe urmele lor. Inexplicabil, dar insectele nu-i ating.

4. Capul i-e greu, trupul i-a înțepenit, acum stă pe sol, cu spatele sprijinit de zid. Fiul vrea să-și miște piciorul, vîrfurile ghetelor iese la iveală, înfășurat într-un cablu ce șerpuiește în nisip, dedesubt sînt viscerele unei

mașinării pe care au slujit-o dintotdeauna.

Așteptau să se arate o navă, tatăl făcuse chiar niște calcule probabilistice, spunându-i că nava ar fi trebuit să apară de mult pe cerul nopții. Ziua, sub radiația astrilor, efectul holografic nu se producea, chiar dacă, pe o porțiune restrânsă, angrenate într-un ciclon, firele de nisip se rostogoleau îndârjit. Nici insectele nu se arătau ziua; cele pe care le atinge lumina zorilor tresăreau sub un spasm și rămîneau nemișcate. Multe din ele își lăsau la suprafață antenele, membrele sau un corp ciuntit, dacă nu izbuteau să se îngroape la timp în nisip. Când lumina astrilor stăpînea deplin, trupurile începeau să se usuce, să se chircească – arșița strîngea în jurul lor o gheară nevăzută.

Dar noaptea auzea ca prin vis: „trezește-te”. Tatăl era aplecat deasupra lui și îl zgîlțîia; îi distingea în căști vocea, printre paraziți. Încea să se ridice în capul oaselor și umerii îi lunecau încet de-a lungul zidului. Tatăl aprindea convertorul holografic și nisipul devenea luminescent. Miliarde de fire ridicate în aer întrețineau o imagine zdrențăroasă care cerșea o fărîmă de logică. La picioarele ei, clisa colcăia de insecte. Spectacolul atingea în curînd dimensiunile demenței; era primul semn că de undeva, din spatele unui zid nevăzut, nava se trezise țipînd – nu atunci; într-un trecut care mai exista doar prin țipătul acela. Iar dacă aveau să prindă legături, imaginea îndepărtatului mesager ar fi înghețat la cîțiva pași în fața lor, dăltuită din fire de nisip, în mărime naturală. Un mulaj ce aparținea memoriei magnetice a cosmosului.

Mulajele umane îi aminteau de fiecare dată de castelele pe care le construise cîndva, din nisip silicios, la marginea unui deșert albastru. Lichid. Uitase numele deșertului. Castelele de nisip – copilăria. Și-o petrecuse pe Pămînt – măcar în imaginația lui.

Are brusc senzația că a fost îmbrîncit într-un pat pentru fahiri. Senzorii dermici se trezesc din amorțeală, făcîndu-l să viseze o perie salvatoare, cu firele distanțate la un micron unul față de altul. A crezut cîndva că are să izbutească să se adapteze acestui moment. Dimpotrivă, s-a sensibilizat. Tremurul interior se propagă din celulă în celulă și se transmite picioarelor. Ajunge lîngă panoul de comandă cu un mers de bețiv. Îl atinge. Trebuie să-l atingă.

Pe fundalul întunecat se detașează o cască de cosmonaut. Destabilizată, imaginea flutură ca un steag de pînză. Fiul întinde mîna spre ea.

— N-o atinge! șuieră celălalt, îngrozit.

Casca se clatină; în spatele ei se află fața unui om, buzele, ce se mișcă,

și capul, care se înclină involuntar, în timp ce omul vorbește. Imaginea a ajuns pînă la ei, dar sonorul s-o fi împotmolit pe drum în vreo radiosursă. Omul strigă acum, trăsăturile feței îi sînt crispate, dar fiul nu poate sesiza decît grotescul situației; gura marionetei, clămpănind.

— Vorbește odată, nepriceputule! Doar două vorbe, auzi? Ta-ta! Ma-ma!

Pesemne că astronautul l-a auzit, pentru că „s-a dat la fund”, de parcă ar fi îmbrăcat o pelerină și ar fi plonjat în nisip.

5. — Cîteodată îmi vine să te omor, îi spune tatăl, obosit. N-ai înțeles nimic de atîția ani.

Fiul tace. Se uită la costumul peticit al omului care i s-a postat în față. La chipul lui murdar, care pare doar cenușiu din spatele vizoarelor. Lumina convertorului decupează în întuneric un con de nisip.

— De ce ești copil? De cîte ori să-ți spun că nu trebuie să-l atingi?

— Dar e absurd! explodează el. **Să nu ating o imagine?** Tată, ce sîntem noi de fapt?

— Niște transmițători. Interceptăm și transmitem mesaje.

— Numai atît?

— Pentru un om singur, în cosmos, care recepționează un mesaj de-al nostru, asta contează enorm.

— Nu-mi vine să cred. Nu.

În mintea fiului bîjbîie un adevăr pe care lumina îl refuza.

Dar simte unda magnetică. O simte. Unda remanentă îl încrîncenează ca un val de frig. I-ar fi putut măsura amplitudinea cu simțurile lui; trupul îi devenise de mult un barometru viu. (Al tatălui, dimpotrivă, se opacizase la toate radiațiile. I-ar fi spus că e un insensibil dacă prin asta nu l-ar fi jignit).

— Să știi că nu te dezgrop din nisip.

Fiul se îndepărtează repede de zid. Unda remanentă crește încet.

— Tot un meschin ai rămas.

Cînd tatăl își sfîrșise răspunsul, porțiunea centrală a zidului nu mai exista și nici nu se prăbușise: începuse să se scurgă lent, în milioane de fișii subțiri: resturi de trupuri carbonizate.

Lampa albă din fruntea fiului patinează peste un rîu întunecat. Celălalt e îngropat în nisip pînă mai sus de brîu.

— Nu-i nevoie, se smulge el, refuzînd mîna întinsă. I se aude gîfîitul în căști. Parcă ar vîsli, strivind sub picioare elitre, abdomene uscate, mandibule.

Ieșit la suprafață, tatăl stă o clipă pe gânduri, apasă pe niște clapete de la pupitru și din semnalizatorul galben țîșnește o rază care se arcuiește deasupra deșertului, legînd porțiunea centrală de cele două aripi ale zidului rămase în picioare. Ia apoi în mîină cîteva borne fosforescente.

— Mă ajuți și tu?

— Nu.

Se apucă să înfigă bornele de-a lungul liniei. Fiul îi întoarce spatele, luînd-o spre navă.

Nu peste mult timp, ușa camerei anabiotice se retrage din fața lui și trupul femeii apare tăcut. Bărbatul închide ochii, orbit de prea mult alb. Abia ieșit din clisa neagră, din sedimentele de insecte, își simte sudoarea scurgîndu-i-se pe ceafă. Femeia are părul lung, fața ovală; sîinii și coapsele ei au un luciu metalic. Bărbatul își dă seama că e obosit și murdar. Întîrzie să renunțe la scafandrul cosmic, de teamă ca trupul să nu-i exale o miasmă ucigătoare.

— Te-am așteptat.

Și bărbatul, animat prea des de pulsiuni mecanice, are să devină iremediabil un robot. Există un program înscris în memoria ancestrală a speciei. Iese apoi. Închide ușa. Pleacă.

Nava rămîne în urmă. Tot mai în urmă. Pînă departe, deșertul negru. Nu deșertul: o groapă la gura căreia undeva, departe, înfîptă ca un pumnal în spațiul din care se scurge lumina astrilor – se află nava.

Nu se gîndise niciodată pînă atunci la evadare. Dar presimțea că momentul evadării se apropia. Iar nava era singura lor șansă. **A lor?**

În orice caz, a lui. Din groapa aceea în care muncise vreme de treizeci de ani, în numele unei false datorii, nu se putea salva altfel.

Cînd se întoarce, conturul zidului este deja bornat. Tatăl se oprește în fața lui. N-ar avea rost să se împotrivească – tatăl nu l-ar cruța. Zidul e încă sub picioarele lor. **Încă.**

6. Zidul s-a înălțat cu aproape zece metri deasupra nisipului. (Nu zidul întreg – partea lui centrală, care cădea mereu.) Fiul e urcat în șaua S.W.-ului. Prinse la capătul brațelor articulate, cuvele se ridică din ce în ce mai sus. Frînturile de trupuri uscate se varsă în matricea paralelipipedică baleiată de unda de cîmp.

Un zgomot de ruină metalică îl face să-și întoarcă brusc capul. S.W.-ul tatălui, cu o cuvă înțepenită în nisip, scrișnește, scuturat de spasme. Pîrîitul brațului metalic. O șenilă sfîrșie, rotindu-se în gol.

— Oprește-l! strigă în căști. Oprește-l!

S.W.-ul se zbate și tatăl zboară din șa. Un trosnet sec anunță sfârșitul căderii. Cîteva cupe se rostogolesc prin aer și își varsă conținutul peste trupul nemișcat. S.W.-ul rămîne proptit în zid.

Fiul se trezește scurmînd în nisip; aștrii rînjesc deasupra și **steagul** sclipește ca un ochi lipsit de pupilă; omul-moluscă îl contemplă, de dincolo de timp. Își duce mîinile la ochi, implorator. Nisipul i se scurge printre degete. O liniște adîncă s-a lăsat. Ca să se audă un glas răgușit:

— Fiule.

În spatele lui se ridică o dună care, atinsă de mîinile unui modelator nevăzut, prinde forma unui cap, a unei fețe, a unor umeri de om. Fiul se apleacă spre ea.

— Cred că știu ce vrei să-mi spui. Că nu ești tatăl meu.

Omul din nisip se însuflețește brusc,

— Într-un sens, da. Dar numai într-un sens. Ești un copil de eprubetă. Dar eu te-am creat. Deci pînă la urmă ești fiul meu.

Și atunci fiul încearcă să se prindă de ceva; nu poate opri căderea într-un tunel gravitațional. Și spune, alb:

— Un android. Sînt un android.

— Și eu sînt, să știi. Și fiul tău are să fie un android.

Fiul îl trage din nisip, din putregaiul metalic, gîfîind. Trupul celui alt e moale, golit de voință. Îl tîrăște după el.

Steagul rămîne în umbra zidului, scăzînd în depărtare, veșnic și insensibil.

7. E așezat în scaunul funcțional de la pupitrul de comandă. Compartimentul energetic: 1: CONECTAT. Compartimentul energetic 2: CONECTAT: Grupul motor auxiliar: PORNIT. Sistemul de inițiere: PORNIT.

Ecranul se luminează brusc și chipul tatălui plonjează în el.

— N-ai să poți pleca.

Tatăl e în cabinetul medical. Stă în pat, ridicat în capul oaselor.

— Ba nu, greșesc. Ai să pleci, dar n-ai să ajungi niciodată pe Pămînt.

— Cu nava asta? Nu. Minți.

— Nava este doar un paleativ. Folosește pentru zborul... (Tatăl vorbește cu greutate.) Zborul pe distanțe mici. Pămîntul e la aproape două sute de ani-lumină. Îți trebuie un injector spațial.

— Și unde sînt injectoare spațiale?

— Pe Pămînt și pe alte cîteva planete pe care nu le cunosc.

Pe display-ul computerului de bord, o săgeată se înfînge în rîndul pe care scrie:

ZBOR CONVENȚIONAL.

Săgeata sclipește la începutul fiecărui rînd, în vreme ce cuvintele se scurg:

VITEZA MAXIMĂ. TINDE ÎNFINIT SPRE VITEZA LUMINII ÎN VID FĂRĂ SĂ O ATINGĂ.

CARACTERISTICA DEPLASĂRII. MONOLIT.

PROPULSIE CLASICĂ. FOTONICĂ.

Rîndurile lunecă în sus. O altă săgeată.

ZBOR NECONVENȚIONAL.

VITEZA MAXIMĂ. VITEZA LUMINII ÎN VID MULTIPLICATĂ CU UN NUMĂR DE ORDINUL ZECILOR.

CARACTERISTICA DEPLASĂRII. SUB FORMĂ DE PARTICULE ELEMENTARE (DISPERSATĂ). ÎN TUNUL INJECTOR CORPURILE SÎNT DESCOMPUSE ÎN QUARCI. ÎN PUNCTUL TERMINUS SE RECOMPUN DIN QUARCI.

PROPULSIE NECLASICĂ. SUBQUARCICĂ.

Fiul se scutură ca mușcat de un șarpe; parcă știuse cîndva toate astea, dar un burete îi trecuse peste memorie.

— Iar pe planeta asta s-a ajuns prin zbor convențional?

— Da. S-au succedat mai multe generații pînă aici. Apoi cîteva generații pînă cînd noi ne-am născut.

— De ce nu mi-ai spus de injector?

— E prima dată cînd încerci să fugi. Trebuia să te convingi singur că locul tău e aici.

Tatăl a tăcut. Ochii i se închid, iar ecranul impenetrabil așează deasupra lui o lespede grea. Fiul investighează memoria computerului. Nimic în plus despre zborul neconvențional. Cere o schemă completă a navei. Ca niște tăișuri, epurele cad pe display, succesiv. Imaginea îngheață și degetul i se oprește asupra unei denumiri. **Laborator genetic.**

8. E simplu, își spune el, ajungînd în fața ușii glisante. Tot trecutul lui se află îngropat aici. Identitatea pe care și-o pierduse, sperînd să o regăsească totuși cîndva. Trecutul îl atrage și-i provoacă repulsie, totodată această undă remanentă de la care pornesc toate dezastrele.

Deschide. N-a intrat niciodată aici. Sau poate a intrat, dar amintirea s-a șters de mult. Un pas, poate doi. Parcă acum ar învăța să meargă. Își aude

respirația: un horcăit.

Pe mese, în recipiente, spectacolul. Carnavalul anatomic, într-o transgresie bruscă spre altă lume. O inimă încă zvîcnind. Un ficat. Plămîni. Rinichi. În planul îndepărtat, trupuri întregi, înmugurind.

Dar altceva îl face să-și piardă respirația: vede într-un colț un fotoliu deasupra căruia stă afîrnată o cască. Și brusc, amintirea. Aceasta e copilăria. Și-a petrecut-o în fotoliu, sub o cască, iar cînd s-a ridicat, păsea deja spre zid. Iar ușa s-a închis după el, urmînd să-l mai reprimească o dată (momentul nu venise încă): atunci cînd ar fi declanșat lanțul biochimic ce ar fi dus la nașterea unui alt android. Care să fi fost fiul lui.

Se așează în fotoliu. Coboară casca, își pune pe tîmple plăcile metalice. O apăsare pe buton și casa în care și-a petrecut copilăria (măcar în timpul subiectiv, măcar în imaginația lui) plutește spre el ca una din acele locuințe lacustre care îl obsedează în amiezile cînd un astru galben îi arde în creștet.

— Atîta chin, mamă. Și dacă am ști pentru ce.

De undeva, de aproape, totuși, ea îi răspunde:

— Ai spus ceva? Sau întreabă. Răspunsul interogativ. Orice posibil punct, desfigurat, crescînd în întuneric pînă cînd devine un semn de întrebare.

— Vreau să te văd. Poate și ea e tot artificială, tot trucată, dar i-a dus lipsa mereu: trucajul îi scăpase de fiecare dată. Cineva se apleacă asupra lui.

— Vorbești prin somn.

Vrea să o contrazică, dar îl îngheață zîmbetul ei:

— Vorbești prin somn.

E mama, totuși. S-ar repezi s-o îmbrățișeze, să o sărute, dar nici în vis n-ar putea să-i atingă cu buzele obrazul: i-e teamă să nu simtă răceala feței de plastoid.

Îl atinge, însă. Și se cutremură.

Femeia din camera anabiotică. Aceași figură. Aceași atingere.

Mama seamănă cu ea.

Cumplit de mult.

E aceeași.

Blestemată matrice umană. Blestemată economie de mijloace.

— Ascultă, îi spune ea, aspru. Trupul nu e al nostru. Al meu a fost dat unei mame și unei iubite. Al tău, unui fiu și unui bărbat.

Într-adevăr, pînă la o vîrstă, avusese nevoie de mamă. Apoi de o iubită; nu mai era un copil.

— Dar cui aparținem, cui?

— Pământului, poate. Și tu ești o matrice.

— Spune-mi, o îndeamnă fiul, avid. Și își reamintește totul, așa cum învățase la școală: în privința transportului materiei nevii, injectorul spațial nu creează probleme. Oricât de complicat, un mecanism se poate recom-pune la destinație. Dar cu materia vie e altceva: pe distanțe lungi sînt nece-sare stații de retransmisie.

— E o planetă-releu, spune fiul.

— Chiar voi sînteți niște trupuri-releu.

Fiul nu mai are nevoie de vreo altă explicație: fără aceste stații-releu, caracteristicile substratului biologic nu s-ar păstra la recompunerea în punctul terminus.

În umbra zidului, la cîțiva pași în fața lor, se materializează oameni. Nu imagini. Nu castele de nisip. Pentru cîteva clipe, numai. Pe care, atin-gîndu-i, i-ar putea transforma în explozii lichide. Pentru că ei au să se descompună apoi și în acest impalpabil sicriu zburător au să parcurgă distanța pînă la destinație. Sau pînă la următoarea stație-releu. E un balansoar galactic pentru o ființă transformată în quarci.

Dar nu e încă pe deplin lămurit:

— Dar de ce e nevoie de două trupuri?

Chiar trei: și **steagul**.

— Unul e de rezervă.

— Nu cred. E un lux. Planeta ăsta nu-și poate permite nici un fel de lux, spune fiul.

Și își smulge casca de pe cap. Trupul mamei dispare – în neant, ca retezat.

9. De sus, din șa, își vede umbra strivită de șenilele S.W.-ului. Aștrii sau ridicat. Trage de o manetă și vehiculul ajunge lîngă zid, își destinde unul din brațe și varsă o cuvă de nisip. La scurt interval, un alt braț se destinde și o nouă cuvă se varsă în perimetrul delimitat. Resturi de trupuri carboni-zate. Nisip. Se scurg. Se răsfiră, dar nu trec de o invizibilă margine verti-cală; unda de cîmp baleiază spațiul, paralelipipedic, care deocamdată e gol – o matrice pentru monolitul ce se va închea.

Cuvele se răsucesc și nisipul se scurge. Apoi gîturile lungi se apleacă din nou. Ritualul e amețitor. Și deodată, S.W.-ul devine o insectă gigantică, pe care fiul o prinde de umeri și se răsucesc împreună într-un dans maca-bru, în timp ce muzica agonizează sub doi aștri fierbinți.

— Ne chinuim, tată, nu înțelege?

— Și ce-ai vrea să faci? întreabă celălalt.

Dar nu imediat. Între cele două întrebări e o ruptură de aproape o zi. O falie temporală astupată cu un zid de nisip.

E noapte și, brusc, fiul nu mai simte scafandrul cosmic. E o amoebă în oceanul de unde. Unda se sparge în zid, clătinându-l. Se ridică din nou, și mai întăritat.

Aerul trosnește ca un foc de vreascuri și holograma apare la suprafața deșertului, cu un clipocit; contururile îi tremură. Indicatorul de distanță face un salt și rămîne înțepenit: o distanță greu de apreciat îi separă de emițător. Imaginea – o plantă carnivoră – mistuie o armată de insecte geometrizate. Apoi limpezimea finală – un fundal pe care înoată detaliile unei mașini: un monstru tehnologic. Văd în prim-plan, răsucită din meandrele spațiului, ființa.

— Un om! strigă tatăl. Trei sute de ani lumină de Pământ! Injectorul e pe o altă planetă.

— Ei au ajuns departe, spune fiul. Sînt niște zei. De neatins. Noi am rămas niște primitivi.

Dar omul-zeu prinde glas și aerul electrizat adaugă fiecărui cuvînt o trenă sonoră:

— Nu ai dreptate. Sîntem doar niște oameni care știu mai mult,

— Poate știți atunci și principiile injectorului spațial, spune fiul, pradă unui gînd mai vechi. Principiile referitoare la materia vie.

— La ce-ți trebuie toate astea? bolborosește tatăl.

Mai sînt cîteva minute și omul se va topi în întuneric. Le explică, totuși: materia vie e structurată pe două nivele. Biosic și noesic. Acestea se cunosc, deocamdată. Pentru fiecare din ele e necesară în fiecare stație-relev o matrice separată. Deci una care să fie Trupul și alta care să fie Creierul.

Lumină. Este lumină. Lumina învăluie totul într-un cutremur alb. Tatăl și-a pierdut glasul. Iar fiul spune:

— Deci amîndoi sînt **steaguri**. Dar unul din ei e Molusca. Celălalt, Creierul.

— Cine? întreabă omul-zeu. Un chip fără vîrstă îl iscodește din spatele unei căști.

— Nu cred că-i cunoști, un tată și un fiu.

„N-a avut niciodată încredere în mine”, își spune fiul. Dovadă, **steagul** înfipt lîngă zid. **Steagul** care îi putea lua oricînd locul. Steagul era și o matrice. Tatăl se temuse mereu că fiul ar putea fugi.

— Așa a fost întotdeauna, spune omul-zeu. Tatăl și Fiul. Tatăl e făcut să conceapă. Fiul, să-l slujească.

— Nu te înțeleg, spune fiul.

— Ajungi la saturație când ești Creier și încerci mereu să înțelegi – spune omul-zeu. Uneori îmi doresc un trup.

— Atunci rămâi cu noi, îl roagă fiul și se trezește căzînd în genunchi. Rămâi cu noi aici.

Omul se trage înapoi, schițînd un gest de refuz.

— Regret. Nu pot să rămîn. Nava se va materializa curînd la destinație.

— Rămâi, îl roagă fiul. Cosmosul e prea mic pentru tine. Ai călătorit destul. Știi de cînd stau în groapa asta și aștept?

— Îndepărtați-vă de pupitrul de comandă, le poruncește omul-zeu. Repede.

Cei doi o iau la fugă, lăsînd în urmă zidul. Iar cînd își întorc capetele, îl văd: omul a rămas pe planetă.

10. Se îndreaptă spre ei, încet. Parcă plutind peste clisa vie din care insectele își ridică încet antenele.

În jurul lui, insectele se grupează, decupînd în aer trapeze luminescente. Apoi mîlul fosforescent îi cuprinde picioarele, pieptul. Insectele îl acoperă. Mișună. Ronțăie.

Omul urlă și își întinde brațele spre cei din fața lui care se retrag, îngroziți.

Fiul își acoperă ochii: casca și vizoarele omului-zeu trosnesc și insectele năvălesc mușcîndu-i din frunte, din ochi, din obraji; fața îi devine o mască sîngerîndă. Îl vede din nou: insectele îi scurmă în piept. Valul de sînge. Omul se clatină. Insectele rod din el ca dintr-o bucată de plexiglas. Multe din ele, ronțăind frenetic, se aprind, împodobindu-i trupul cu flăcări de magneziu. Altele noi le iau locul – sînt puzderie. Mandibulele sapă tot mai adînc în trupul lui, sîngele îi fierbe, viscerele i se carbonizează. Omul cade cu un zgomot de copac uscat; o pată s-a întins pe nisip, ca o mîină zehiască implorînd iertarea.

Liniște. Așa a fost la începuturi. Liniște.

— De ce, tată? întreabă Trupul.

Își dă cu pumnii în cap. Refuză să creadă că omul-zeu a greșit. Că nu trebuia să coboare din sicriul lui zburător.

— De ce, tată? Noi sîntem niște viermi și insectele nu s-au atins niciodată de noi. Părea de neatins, spune Trupul. Un zeu.

— Nu știu, răspunde Creierul. Nu știu, nu știu. Lasă-mă.

— Nu mai avem nici o șansă, spune Trupul. N-o să putem niciodată ajunge pînă acolo, la ei.

— **Avem** o șansă, spune Creierul. Zidul. Poți să pleci. **Acum!**

Fiul țîșnește spre zona de materializare. Strivește sub tălpi rămășițele omului-zeu. Se crispează: cîmpul de forțe îi înfige o gheară în piept. Senzația de sfîșiere. Saltul în gol. Dizolvarea în spațiu. Zborul – cumplit și frumos, totodată. Planetele se rostogolesc tăcute, ca niște fire de nisip, așteptînd. Așteptîndu-l.